

BÖLÜM 1

KRALIN ŞİLİNİ*

Asam elimde mutfağa gidip boş çuvalı aldım. Hava bir saate kalmadan kararacağından ancak köye inip haftalık erzakı almaya yetecek vaktim vardı. Yalnızca birkaç yumurta ve ufak bir kalıp eyalet peynirimiz kalmıştı.

Hayalet bir öcü sorununu çözmek üzere iki gün önce güneye gitmişti. Bir ay içinde bensiz gittiği ikinci işti ve bu durum oldukça sinir bozucuydu. Her seferinde bunun sıradan bir iş olduğunu, çıraklığında görmediğim yeni bir şey olmadığını söylemişti; evde kalıp Latince alıştırmaları yaparak çalışmalarımdaya arayı kapatmam daha iyi olurmuş. İtiraz etmedim ancak bu durum hoşuma gitmemişti. Anlarsınız ya, beni yanına almamak için başka bir nedeni olduğunu, yani beni korumaya çalıştığını düşünüyordum.

Yaz biterken Pendle cadıları Şeytan'ı dünyamıza çağırmışlardı. O, Karanlık'ın vücut bulmuş haliydi, Şeytan'ın ta kendisiydi. İki gün boyunca Pendle cadılarına bağlı kalarak beni yok etme emri almıştı. Annemin benim için hazırladığı özel bir odaya saklanarak kurtulmayı başarmıştım. Şeytan

* Ondalık sisteme geçişten önce kullanılan eski bir İngiliz para birimi. Şilin bir pound'un 1/20'sidir. [Ç. N.]

artık kendi karanlık iradesi ne isterse onu yapıyordu, fakat her an yeniden peşime düşebilirdi. Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Kesin olan tek şey vardı: Şeytan dünyada olduğu sürece eyalet çok daha tehlikeli bir yer olacaktı. Özellikle de Karanlık'la mücadele edenler için... Ne var ki bu sonsuza dek tehlikeden uzak durabileceğim anlamına gelmiyordu. Şimdilik yalnızca bir çırağıydım, fakat günün birinde bir hayalet olacaktım ve ustam John Gregory'nin aldığı risklerin aynısını almam gerekecekti. Ben sadece onun da durumu bu şekilde görebilmesini istiyordum.

Alice'in hararetle bir şekilde Hayalet'in kütüphanesindeki kitaplardan birinin kopyasını çıkarmakta olduğu yan odaya girdim. Ailesi Pendle'lydı ve şu anda Hayalet'in bahçesindeki bir çukurda bağlı olan teyzesi, yani kötücül cadı Kemikli Lizzie'den iki yıl boyunca kara büyü eğitimi almıştı. Alice pek çok kez başımı belaya sokmuş olsa da sonunda dostum oldu ve artık bizimle yaşayıp geçimini sağlamak için ustamın kitaplarının kopyalarını çıkarıyordu.

Alice'in okumaması gereken bir şeyler okuyabileceğini düşünen Hayalet, onun kendi kütüphanesine girmesine asla izin vermez ve her seferinde yalnızca bir tek kitap teslim ederdi. Ama yanlış anlamayın, bir katip olarak yaptığı işten çok memnundu. Nesiller boyunca farklı hayaletlerin edinmiş olduğu bilgileri içeren bu kitaplar onun için değerliydi. Bu yüzden her birinin titizlikle çoğaltılması bu bilginin gelecek nesillere aktarılması konusunda kendisini daha güvende hissetmesini sağlıyordu.

Alice kalemi elinde, önünde iki tane açık kitap masanın başındaydı. Kitapların birinden okuduğunu dikkatli bir şekilde diğerine aktarıyordu. Başını kaldırıp bana gülümsedi: Onu hiç bu kadar güzel görmemiştim; mum ışığı gür, siyah saçlarıyla çıkık elmacık kemiklerini aydınlatıyordu. Ama cübbemi giymiş olduğumu görünce gülümsemesi anında silindi ve kalemimi masaya bıraktı.

“Erzak almak üzere köye gidiyorum,” dedim.

“Bunu yapmana gerek yok Tom,” diye itiraz etti. Yüz ifadesinden ve sesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu. “Sen burada kalıp çalışmaya devam ederken ben giderim.”

Niyeti iyiydi ama bu sözleri beni sinirlendirdi. Kırıcı bir çift söz söylememek için dudaklarımı ısırمام gerekti. Alice de tıpkı Hayalet gibiydi: aşırı korumacı.

“Hayır Alice!” dedim sertçe. “Haftalardır bu eve tıklılıp kaldım ve biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım var. Gece olmadan dönerim.”

“O zaman en azından seninle gelmeme izin ver Tom. Ara vermek bana da iyi gelir hem, öyle değil mi? Şu tozlu kitapları görmekten midem bulandı. Bugünlerde yazı yazmaktan başka bir şey yaptığım yok!”

Suratımı astım. Alice dürüst davranmıyordu ve bu beni sinirlendiriyordu. “Sahiden köye inmek istemiyorsun değil mi? Dışarıda soğuk, nemli ve kötü bir hava var. Sen de tıpkı Hayalet gibisin. Dışarıda tek başıma güvende olmadığımı düşünüyorsun. İdare edemeyeceğimi...”

“Bunun idare edemeyecek olmanla ilgisi yok Tom. Sa-dece artık Şeytan serbest, öyle değil mi?”

“Eğer Şeytan peşime düşerse bu konuda elimden çok bir şey gelmez. Hem senin yanımda olup olmaman da hiçbir şeyi değiştirmez. Hayalet’in bile yardımı olmaz.”

“Ama sorun sadece Şeytan değil, öyle değil mi Tom? Eyalet artık çok daha tehlikeli bir yer. Karanlık’ın daha da güçlenmesi bir yana, artık dışarıda hırsızlarla kaçaklar kol geziyor. Bunlardan bazıları çuvalda taşıdığının yarısı için bile boğazını kesmeye hazırdır!”

Bütün eyalet savaş halindeydi ama güneyde işler bizim için iyi gitmiyor, korkunç çatışmalar ve yenilgilere dair raporlar geliyordu. Yani çiftçiler artık kiliseye ödemeleri gereken vergilerin yanı sıra geri kalan hasatlarının yarısını da orduya vermek zorundaydı. Bu da kıtlıklara ve yiyecek fiyatlarının yükselmesine neden olmuştu; en fakirler artık açlıktan ölmenin eşiğindediler. Alice’in söylediklerinde bir hayli doğruluk payı olmasına rağmen fikrimi değiştirmesine izin vermeyecektim:

“Hayır Alice, tek başıma gidebilirim. Endişelenme, hemen dönerim!”

Daha fazla bir şey söylemesine fırsat vermeden arkamı dönüp hızla odadan çıktım. Biraz sonra bahçeyi arkamda bırakmış ve köye uzanan dar yolda yürümeye başlamıştım bile. Gündüzler kısalıyordu ve sonbahar havası iyiden iyiye soğuk ve nemli bir hal almıştı, ama yine de evle bahçenin sınırlarından dışarı çıkmış olmak iyiydi. Çok geçmeden Chipenden’in o bildik gri arduvaz kaplı çatıları görüldü ve ana yolun taş döşeli yokuşu boyunca ilerlemeye başladım.

Köy yaz aylarında, yani işler kötüye gitmeden önce olduğundan çok daha sessizdi. O dönemde, yüklü alışveriş sepetlerinin ağırlığı altında ezilen kadınlarla doluydu; şimdiyse etrafta tek tük insan vardı ve kasabın dükkânına girince tek müşterinin ben olduğumu fark ettim.

“Bay Gregory’nin her zamanki siparişinden,” dedim kasaba. Kızıl sakallı, kırmızı yüzlü, iri yarı bir adamdı. Eskiden müşterilerine fıkralar anlatarak dükkânına neşe saçan bu adamın yüzünde şimdi hüzünlü bir ifade vardı ve tüm yaşama sevincini yitirmişe benziyordu.

“Üzgünüm evlat ama bugün sana pek fazla bir şey veremem. Elimden gelenin en iyisi iki tavuk ve birkaç domuz pastırmasından ibaret. Ve bunları da senin için tezgâh altında tutmakta epey zorlandım. Yarın öğleden önce gelsen daha iyi edersin.”

Başımı aşağı yukarı sallayıp uzattığı erzakı çuvalıma aktardıktan sonra, borcumuzu hesaba yazmasını söyleyip teşekkür ederek manava doğru yola koyuldum. Orada şansım biraz daha yaver gitti. Bize bir hafta yetecek kadar olmasa da bir miktar patates ve havuç vardı. Meyveye gelince; manav bize sadece üç elma ayırabilmişti. Onun da tavsiyesi aynı oldu: yarın yine gelmek. Belki o zaman elinde daha çok şey olabilirmiş.

Fırıncıdan birkaç somun ekmek almayı başardıktan sonra çuvalı omzuma atıp dükkândan çıktım. İşte, yolun karşısından bana bakıldığını da tam o sırada fark ettim. Bu cılız mı cılız bir çocuktü, dört yaşında bile yoktu, üflesen uçacak kadar zayıf bir bedeni ve iri, aç aç bakan gözleri

vardı. Haline acıyıp yanına giderek elimi çuvala soktum ve elmalardan birini uzattım. Elmayı neredeyse elimden kaptı ve teşekkür etmek için tek kelime dahi etmeden arkasını dönüp koşarak eve girdi.

Omuz silkip kendi kendime gülümsedim. Onun buna benden daha çok ihtiyacı vardı. Tepeye doğru yola koyulduğumda Hayalet'in evinin sıcaklığını ve konforunu özlemiştim bile. Gelgelelim köyün sınırında taş döşeli yol, yerini çamurlu bir patikaya bırakırken, moralim bozulmaya başladı. Bir şeylerin yolunda olmadığını hissediyordum. Bunun Karanlık'a ait bir şey yaklaşırken hissettiğime benzer şiddetli soğukla ilgisi yoktu, ama kesinlikle rahatsız edici bir durum olduğu açıktı. İçgüdülerim beni bir tehlikenin yaklaştığına dair uyarıyordu.

Sürekli olarak arkama bakıyor, birileri tarafından izlendiğimi hissediyordum. Bu Şeytan olabilir miydi? Acaba Alice ve Hayalet en başından beri haklılar mıydı? Adımlarımı hızlandırıp neredeyse koşmaya başladım. Tepemde kara bulutlar toplanmaya başlamıştı ve yarım saat geçmeden hava kararacaktı.

"Kendine gel!" diye mırıldandım. "Sadece en kötüsünü düşünürsün."

Bayır yukarı kısa bir yürüyüşten sonra batı bahçesinin sınırına varacak ve sonrasında beş dakika geçmeden ustamın güvenli evine ulaşmış olacaktım. Fakat aniden durdum. Yolun sonunda, ağaçların gölgelerinin arasında bekleyen biri vardı.

Tereddüt içinde birkaç adım attıktan sonra yalnızca bir kişi olmadığını gördüm. Dört iri yarı adamla bir çocuk

bana doğru bakıyordu. Ne istiyorlardı? Aniden tehlikeli bir durum olduğunu hissettim. Hayalet'in evinin bu kadar yakınında yabancıların işi neydi? Yoksa bunlar hırsız mıydı?

Onlara yaklaşınca rahatladım. Patıkaya çıkıp yolumu kesmek yerine, çıplak ağaçların arasında kaldılar. Dönüp onlara selam versem mi diye düşündüm, ancak sonra bunu yapmadan, onları görmezden gelerek yürümeye devam ettim. Yanlarından geçip ilerlemeye devam edince rahat bir nefes aldım. Ne var ki çok geçmeden arkamdaki patikadan gelen bir ses duydum. Bu, taş döşeli yola düşen bir bozuk paranın çıkaracağı sese benziyordu.

Ceketimde bir delik olduğunu ve parayı benim düşürdüğümü sandım. Fakat arkamı dönüp bakar bakmaz, ağaçların arasından bir adam çıkıp patikanın ortasında eğilerek yerden bir şey aldı. Yüzünde dostane bir gülümsemeyle bana baktı.

“Bu senin mi evlat?” diye sordu bozuk parayı bana uzatarak.

Doğrusunu söylemek gerekirse emin değildim, ama bir şey düşürmüşüm gibi bir ses çıktığı kesindi. Bu yüzden çuvalımla asamı yere bırakıp bozuk paralarımı sayma niyetiyle sol elimle arka cebime uzandım. Ama aniden, sağ elime bastırılan bir demir para hissettim ve şaşkınlık içinde başımı öne eğince avucumda gümüş bir şilin olduğunu gördüm. Bozuk paralarım arasında böyle bir şilin olmadığını bildiğim için başımı iki yana salladım.

“Benim değil,” dedim gülümseyerek.

“Eh, artık senin, öyle değil mi evlat? Az önce benden o parayı almayı kabul ettin. Doğru değil mi çocuklar?”

Arkadaşları da ağaçların arasından çıkınca ne yapacağını şaşırtdım. Hepsinin üzerinde üniformalar, sırtlarındaysa birer çanta vardı. Aynı zamanda silahlıydılar da. Çocuk bile... Üçünün elinde kalın sopalar vardı ve üniformasında onbaşı rütbesi olan bir diğeriye elindeki bıçağı tehditkâr bir şekilde sallıyordu.

Korkuya kapılarak bana parayı veren adama baktım. Artık iyice doğrulmuş olduğundan onu tam olarak görebiliyordum. Sert bir yüzü ve gaddar bakışlı çekik gözleri vardı; alnıyla sağ yanağında da yara izleri... Epey belaya karışmış olduğu açıktı. Aynı zamanda sol kolunun üst kısmında çavuş rütbesi, belindeyse bir pala vardı. Savaş kötü gidiyordu ve bu adamlar, erkeklerle oğlanları savaşta ölenlerin yerine zorla askere almak üzere eyalet boyunca dolaşıyorlardı.

“Az önce kabul ettiğin şey Kralın şilini!” dedi adam hiç hoş olmayan, alaycı bir tavırla gülerek.

“Ama ben bunu kabul etmedim ki,” diye itiraz ettim. “Siz benim olduğumu söylediniz ve ben sadece bozuk paralarımı kontrol ediyordum.”

“Mazeret bulmanın faydası yok evlat. Olan biteni hepimiz gördük, öyle değil mi çocuklar?”

“Hiç şüphesiz,” diye onayladı onbaşı beni çevreleyerek kaçma girişiminde bulunmama engel olurken.

“Neden bir papaz gibi giyinmiş?” diye sordu benden olsa olsa bir yaş büyük olan çocuk.

Çavuş kakhahalarla gülerek asamı aldı. “Papaz falan değil genç Toddy! Hayalet çırağı görünce tanımaz mısın sen? Şu sözde cadıları uzak tutmak için alın terinle kazandığın

paralarını alırlar. İşte bu işe yararlar. Ve onlara para verecek sürüyle aptal var!”

Asamı Toddy'ye attı. “Tut şunu!” diye emretti. “Artık buna ihtiyacı olmayacak, hiç olmazsa yakmaya yarar!” Sonra çuvalımı alıp içine baktı. “Burada bizi bu akşam tıka basa doyurmaya yetecek kadar yiyecek var çocuklar!” diye bağırırken yüzü aydınlandı. “Zeki çavuşunuza güvenin. Haklı çıktım, değil mi çocuklar?” Onu aşağı inerken değil yukarı çıkarken yakalamak! Beklediğimize değdi doğrusu!”

Etrafım tamamen sarılmış olduğundan, kaçma şansım yoktu. Çok daha kötü durumlardan kurtulmayı başardığımı biliyordum; hatta kimi zaman kara büyüyle uğraşanların elinden bile kurtulmuştum. Fırsat kollayıp kaçabileceğim bir anı beklemeye karar verdim. Onbaşı, çantasından kısa bir ip çıkarıp ellerimi arkamda bağlarken sabırlı bir şekilde bekledim. Sonra yüzümü batıya çevirip sırtımdan sertçe itti. Hızlı bir şekilde ilerlemeye başladık, erzak dolu çuvalımı Toddy taşıyordu.

Neredeyse bir saat kadar yürüdük; önce batıya, sonra kuzeye. Tahminimce vadiyi aşan kestirme yolu bilmiyorlardı ve onlara bunu söylemek için acele etmiyordum. Sunderland Burnu'na doğru gittiğimize hiç şüphem yoktu: oradan da beni güneye, orduların savaşmakta olduğu yere götürecek olan bir gemiye bindirilirdim. Bu yolculuk ne kadar uzarsa kaçma şansım da o kadar artıyordu.

Ve kaçmam gerekliydi, yoksa Hayalet'in çırağı olarak geçireceğim günler tamamen sona ererdi.